



Arrest

nr. 223 547 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Bart VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat door mr. L. RAUX loco mr. D. MATRAY, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 april 2014 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheid. Hij verklaart in maart 2010 naar België te zijn gekomen. Inzake dit verzoek neemt de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juni 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus, dit bij arrest van 24 oktober 2014 met nr. 132 077.

1.2. Verzoeker dient op 12 januari 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn zus met de Britse nationaliteit. Op 4 juli 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 20 juli 2018 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn zus met de Britse nationaliteit. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 17 januari 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 19 maart 2019 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn zus met de Britse nationaliteit. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 24 juni 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.03.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.03.2019 andermaal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn zus [A.S.C.], van Britse nationaliteit, met rijksregisternummer [...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 20.06.2016 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van €100 (x 6 = €600) wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid.

Uit de aard en de recentheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé

– en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

1.5. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 25 juni 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Erpe-Mere op 24/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [G.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde hem bovendien op 20/06/2016 tot zes maanden gevangenis voor vervalsing en gebruik van vervalste documenten. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, is er mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene meldde zich niet aan bij de gemeente van verblijf drie werkdagen na binnenkomst in het Rijk zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Zoals hij verklaart in zijn verzoek tot internationale bescherming, kwam hij al op 01/03/2010 in België aan. Hij meldde zich echter niet onmiddellijk aan bij de gemeente maar ondernam pas eind 2013 een poging om zich in regel te stellen.

De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde hem bovendien op 20/06/2016 tot zes maanden gevangenis voor vervalsing en gebruik van vervalste documenten. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, is er mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken op de openbare orde.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 21/01/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

In het kader van deze bevelen om het grondgebied te verlaten, werd betrokkene bovendien door de stad Wetteren op 14/04/2014 en opnieuw door de stad Aalst op 21/01/2019 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing 'weigering verblijf' een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene kwam op 01/03/2010 aan in België. Vanaf 2013 startte hij verschillende procedures om een verblijfsrecht te bekomen. Op 19/11/2013 startte hij een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verwierp deze aanvraag op 08/04/2014. Betrokkene nam kennis van deze beslissing.

Vervolgens diende hij een verzoek tot internationale bescherming in (dd. 25/04/2014). Het CGVS verwierp dit verzoek op 27/06/2014. Betrokkene nam kennis van de beslissing en diende er een beroep tegen in bij de RVV. De RVV verwierp het beroep op 24/10/2014. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Daarna verdiepte betrokkene zich in de procedure van de gezinshereniging. Hij diende ondertussen vier opeenvolgende aanvragen tot gezinshereniging in (namelijk op 01/12/2017, 12/01/2018, 20/07/2018 en op 09/03/2019), telkens met diezelfde referentiepersoon zijnde zijn zus [A.S.C.] [...]. Zij is een Britse onderdane die beschikt over een verblijfsrecht in België. DVZ verwierp deze aanvragen telkens. Betrokkene nam ook kennis van deze beslissingen.

De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde hem bovendien op 20/06/2016 tot zes maanden gevangenis voor vervalsing en gebruik van vervalste documenten. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, is er mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding aan de politie van Erpe-Mere dat hij in België wil blijven omdat hij nergens anders heen kan gaan. Als hij zou teruggaan naar Nigeria, zo zegt hij, dan is zijn leven in gevaar.

Betrokkene diende hiervoor reeds een verzoek tot internationale bescherming in (dd. 25/04/2014). Het CGVS verwierp dit verzoek op 27/06/2014. Betrokkene nam kennis van de beslissing en diende er een beroep tegen in bij de RVV. De RVV verwierp het beroep op 24/10/2014. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van

het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen nieuwe, concrete elementen aan die een nieuw onderzoek door het CGVS zouden noodzakken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn zus [A.S.C.] waarmee hij samenwoont in Erpe – Mere. De relatie tussen meerderjarige broers/zussen is echter in principe niet van die aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Een uitzondering is wanneer er een bepaalde mate van afhankelijkheid kan worden aangetoond, wat niet het geval is. Bovendien staat het de zus vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria. Betrokkene kan ook vanuit Nigeria een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan hiervoor onder andere een aanvraag indienen om het inreisverbod van zes jaar te laten opheffen,

Betrokkene verblijft mogelijk al sinds 2010 in België. Mogelijk ontwikkelde hij hier een sociaal netwerk, heeft hij gewerkt, en leerde hij één van de landstalen. Er is mogelijk sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven werd echter opgebouwd in illegaal of hoogstens precair verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om hem van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit, de criminaliteit en het misbruiken van verblijfsprocedures weegt hier duidelijk op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in de illegaliteit in België verder te zetten. Er is bijgevolg geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokken bracht bovendien het grootste deel van zijn leven door in Nigeria, hij spreekt nog de taal van het land en heeft er mogelijk nog vrienden/kennissen/familie wonen. Betrokkene zal wellicht vrij snel opnieuw een privéleven in het land van herkomst kunnen opbouwen.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. We stellen ook vast dat er geen minderjarige kinderen in het dossier gekend zijn met wiens belangen wij rekening dienen te houden. Bij deze voldeden wij aan de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene meldde zich niet aan bij de gemeente van verblijf drie werkdagen na binnenkomst in het Rijk zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Zoals hij verklaart in zijn verzoek tot internationale bescherming, kwam hij al op 01/03/2010 in België aan. Hij meldde zich echter niet onmiddellijk aan bij de gemeente maar ondernam pas eind 2013 een poging om zich in regel te stellen.

De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde hem bovendien op 20/06/2016 tot zes maanden gevangenis voor vervalsing en gebruik van vervalste documenten. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, is er mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken op de openbare orde.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 21/01/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

In het kader van deze bevelen om het grondgebied te verlaten, werd betrokkene bovendien door de stad Wetteren op 14/04/2014 en opnieuw door de stad Aalst op 21/01/2019 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing 'weigering verblijf' een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene kwam op 01/03/2010 aan in België. Vanaf 2013 startte hij verschillende procedures om een verblijfsrecht te bekomen. Op 19/11/2013 startte hij een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verwierp deze aanvraag op 08/04/2014. Betrokkene nam kennis van deze beslissing.

Vervolgens diende hij een verzoek tot internationale bescherming in (dd. 25/04/2014). Het CGVS verwierp dit verzoek op 27/06/2014. Betrokkene nam kennis van de beslissing en diende er een beroep tegen in bij de RVV. De RVV verwierp het beroep op 24/10/2014. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Daarna verdiepte betrokkene zich in de procedure van de gezinshereniging. Hij diende ondertussen vier opeenvolgende aanvragen tot gezinshereniging in (namelijk op 01/12/2017, 12/01/2018, 20/07/2018 en op 09/03/2019), telkens met diezelfde referentiepersoon zijnde zijn zus [A.S.C.] [...]. Zij is een Britse onderdane die beschikt over een verblijfsrecht in België. DVZ verwierp deze aanvragen telkens. Betrokkene nam ook kennis van deze beslissingen.

De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde hem bovendien op 20/06/2016 tot zes maanden gevangenis voor vervalsing en gebruik van vervalste documenten. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, is er mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding aan de politie van Erpe-Mere dat hij in België wil blijven omdat hij nergens anders heen kan gaan. Als hij zou teruggaan naar Nigeria, zo zegt hij, dan is zijn leven in gevaar.

Betrokkene diende hiervoor reeds een verzoek tot internationale bescherming in (dd. 25/04/2014). Het CGVS verwierp dit verzoek op 27/06/2014. Betrokkene nam kennis van de beslissing en diende er een beroep tegen in bij de RVV. De RVV verwierp het beroep op 24/10/2014. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen nieuwe, concrete elementen aan die een nieuw onderzoek door het CGVS zouden noodzaken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn zus [A.S.C.] waarmee hij samenwoont in Erpe – Mere. De relatie tussen meerderjarige broers/zussen is echter in principe niet van die aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Een uitzondering is wanneer er een bepaalde mate van afhankelijkheid kan worden aangetoond, wat niet het geval is. Bovendien staat het de zus vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria. Betrokkene kan ook vanuit Nigeria een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan hiervoor onder andere een aanvraag indienen om het inreisverbod van zes jaar te laten opheffen,

Betrokkene verblijft mogelijk al sinds 2010 in België. Mogelijk ontwikkelde hij hier een sociaal netwerk, heeft hij gewerkt, en leerde hij één van de landstalen. Er is mogelijk sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven werd echter opgebouwd in illegaal of hoogstens precair verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer zij beslist om hem van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit, de criminaliteit en het misbruiken van verblijfsprocedures weegt hier duidelijk op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in de illegaliteit in België verder te zetten. Er is bijgevolg geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokken bracht bovendien het grootste deel van zijn leven door in Nigeria, hij spreekt nog de taal van het land en heeft er mogelijk nog vrienden/kennissen/familie wonen. Betrokkene zal wellicht vrij snel opnieuw een privéleven in het land van herkomst kunnen opbouwen.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. We stellen ook vast dat er geen minderjarige kinderen in het dossier gekend zijn met wiens belangen wij rekening dienen te houden. Bij deze voldeden wij aan de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Vasthouding

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. In een exceptie van niet-ontvankelijkheid in de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten die definitief zijn. Hij stelt dat, bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, verzoeker onderworpen blijft aan deze voorgaande bevelen. Een voldoende belang is volgens hem dan ook niet aanwezig.

Het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven sluit verzoeker evenwel niet uit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel. Het betreft hier in het bijzonder een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Het betreft aldus een ander bevel met andere rechtsgevolgen dan de voorgaande bevelen. Er werd eveneens samenhangend met het bestreden bevel een inreisverbod opgelegd. Dit inreisverbod is een accessorium van het bestreden bevel, waardoor een eventuele nietigverklaring van het bevel in beginsel ook de nietigverklaring van het inreisverbod tot gevolg heeft. Het thans bestreden bevel heeft dus eigen rechtsgevolgen en is niet te beschouwen als een loutere politiemaatregel zonder eigen rechtsgevolgen. De eventuele vernietiging van het bestreden bevel strekt de verzoeker aldus wel degelijk tot voordeel.

Voorts kan worden opgemerkt dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven verzoeker niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, gelet op het feit dat zijn situatie kan zijn geëvolueerd ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij kan dan ook niet dienstig de exceptie van '*herhaald bevel*' opwerpen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het door hem ingeroepen imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 43, 44bis, 44ter, 44quater, 44septies, § 1, 45 en 74/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Belangrijk om te vermelden is echter dat verzoeker onbetwistbaar als derde lander een familielid is van een burger van de Unie, namelijk van zijn zus [C.A.S.]. Dit is van heel groot belang omdat familieleden van een burger anders behandeld worden als enkel en alleen derdelanders.

1. Schending artikel 44 ter en art 44 quater Vw in samenhang met art 2 en 3 wet 29 juli 91

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing nu geen termijn vermeldt binnen welke hij het grondgebied met verlaten conform artikel 44 ter Vw. Doch dit artikel werd niet opgenomen in de bestreden beslissing. Er werd geen termijn toegekend. De beslissing stelt 'afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Nochtans is dit artikel wel belangrijk.

Artikel 44 ter Vw is echter heel duidelijk: Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan 1 maand te rekenen vanaf de kennisgeving.

Artikel 44 quater Vw stelt: Zolang de in art 44 ter bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd. Om elk risico op onderduiken tijdens de in art 44 ter bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgelegd na verleg in de Ministerraad.

Dit alles moet in samenhang gelezen worden met artikel 44 septies par. 1 dat luidt: Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisten en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel.

Artikel 2 en 3 stellen dat iedere beslissing in rechte gemotiveerd dient te worden en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Toepassing op huidige beslissing:

Uit al deze artikelen volgt dat de verwerende partij een bevel kan geven aan een burger van de unie of zijn familielid, hem kan vasthouden tenzij minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast en dat de termijn om het grondgebied te verlaten minstens 1 maand moet zijn tenzij er naar behoren aangetoonde 'dringende gevallen' deze termijn verkort mag worden tot 1 maand.

Dit wil zeggen dat verwerende partij moet motiveren en dient aan te tonen welke de naar behoren aangetoonde dringende gevallen zijn om geen termijn toe te kennen.

Verwerende partij is van mening dat het voldoende is om te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling die verzoeker heeft opgelopen (namelijk 6 jaar in de gevangenis door de correctionele rechtbank Antwerpen dd 20 juni 2016) en schildert verzoeker af als een ordinaire crimineel.

Stelt artikel 45 par. 2 lid 2 Vw niet: Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij met geen woord rept in de bestreden beslissing naar artikel 45 par. 2 lid 2 Vw.

Het derde lid van dat artikel stelt: Het gedrag van de burger van de unie of zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

De verwerende partij is van oordeel om toch te voldoen aan artikel 45 par. 2 lid 3 Vw dat de volgende motivering volstaat: De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde hem bovendien op 20 juni 2016 tot zes maanden gevangenis voor vervalsing en gebruik van vervalste documenten. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, is er mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Verzoeker mist echter wel de motivering zoals opgelegd in lid 3 namelijk waarom zijn gedrag NU nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang voor de samenleving?

De beslissing motiveert helemaal niet over het feit dat hij NU, na een veroordeeling van meer dan 2 jaar geleden, nog een bedreiging zou vormen.

Artikel 45 par. 2 lid 2 en 3 eist dat verwerende partij bij een verwijdering van een burger van de Unie of zijn familielid uitzonderlijk motiveert waarom verzoeker NU, op heden nog een gevaar zou zijn.

Verwerende partij begaat aldus een fout door niet de motiveren waarom verzoeker nog een actuele, werkelijke bedreiging zou zijn. Niks uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier wijst ook maar dat verzoeker na zijn boete van 9 jaar een gevaar zou zijn.

Verwerende partij verwijst zelf niet naar het toepasselijk wetsartikel en derhalve verzwijgt zij het belangrijke artikel 45 en ze past het niet toe. Mocht verwerende partij toepassing gemaakt hebben van artikel 45 lid 2 en 3 Vw dan zou verwerende partij NIET tot huidige beslissing zijn gekomen. Een strafrechtelijke veroordeling is geen reden voor een degelijke beslissing.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vereist dat verwerende partij duidelijk stelt welk artikel zijn toepast op ieder concreet geval. Het niet vermelden of zelf het verkeerdelijk vermelden van het wetsartikel vormt een miskennis van een substantiële vormvereiste wat tot de nietigheid leidt van de bestreden beslissing.

Bovendien kan verzoeker hem quasi niet verdedigen omdat verwerende partij niet verwijst naar diestige artikelen.

Verder stelt verzoeker dat uit art 44 ter Vw duidelijk volgt dat indien er een aan een EU burger of zijn familielid een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt met een uitvoeringstermijn van minder dan een maand er sprake moet zijn van een 'naar behoren aangetoond dringend geval'. Dit veronderstelt een motivering in de bestreden beslissing waar om het geval van verzoeker een dringend geval is. In de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar de toepassing van artikel 44 ter Vw. Zelf met veel fantasie kan het niet gelezen worden namelijk: er is mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken

op de openbare orde. Deze verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling vormt zoals verzoeker als heeft opgeworpen *prima facie* geen motivering waarom zijn geval een dermate dringend geval is dat hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan. De voormelde motivering in de bestreden beslissing vormt *prima facie* eerder een motivering in het licht van de artikelen 43 par. 1 2 en 44 septies par. 1 Vw (waar de bestreden beslissing NIET naar verwijst en die toelaten om een bevel om het grondgebied te verlaten aan een familielid van een burger van de Unie te geven om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of om de redenen een burger van de Unie of zijn familielid vast te houden in het geval dat er een gedwongen uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten kan plaatsgrijpen, hoewel dit ook alleen maar kan indien andere minder dwingende maatregelen niet doeltreffend kunnen worden toegepast.

De Raad zal verzoeker dan ook volgen wanneer hij ook hier opwerpt dat artikel 44 ter Vw in samenhang met art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen geschonden werd door de bestreden beslissing.

Het middel is gegrond wegens schending van artikel 44 ter, 44 septies en artikel 45 Vw in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een de voorwaarden van een ernstig middel is voldaan.

2. De openbare orde: geen proportionaliteitsafweging zoals vereist door het HvJ

Verwerende partij verwijst naar artikel 74/14 par. 3 3° en artikel 7 3° Vw om te stellen dat verzoeker met zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat immers rechtspraak van het Hof van Justitie in Luxemburg gezien de voormelde bepalingen de Belgische omzetting is van artikel 7 richtlijn 2008/115/EG.

Verzoeker zal aantonen dat de motivatie van verwerende partij niet past in de definitie die het Hof van Justitie geeft aan het begrip openbare orde.

Het hof van Justitie stelde in dit verband (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh en O) dat wanneer een lidstaat zich op een gevaar voor de openbare orde beroept, de staat moet aantonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijke gevaar vormt. Een lidstaat dient bij het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in de zin van artikel 7, lid 4 richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steun op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander beschouwd wordt een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7 lid 4 richtlijn 2008/115/EG. Het begrip 'gevaar voor de openbare orde' als bedoeld in artikel 7 lid 4 richtlijn veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Daaruit volgt dat in het kader van een beoordeling van dat begrip alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derde lander waardoor kan worden verduidelijkt of dienst persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derde lander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van het feit en de tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker 2 jaar geleden in door de correctionele rechtbank in Antwerpen werd veroordeeld tot 6 maanden voor vervalsing en gebruik van vervalste stukken.

Verzoeker is van oordeel dat deze motivering niet geheel duidelijk maakt wat de relevantie is van een veroordeling van 2 jaar geleden (en een armoede misdrijf uitmaakt). Er wordt in de bestreden beslissing geen gewag gemaakt wat de persoonlijke omstandigheden zijn waarin deze feiten plaatsvonden, evenmin maakt het motief duidelijk of verzoeker NU na de veroordeling een actueel en werkelijk gevaar vormt en dit voor een 'fundamenteel belang voor de samenleving'.

Aan de hand van de gegeven motivering blijkt veeleer dat het bestuur uit de wetsovertreding die enkele jaren geleden heeft plaatsgevonden automatisch en op algemene wijze een vermoeden van schending van de openbare orde afleid.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op heden nog een actueel gevaar zou vormen voor de fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij kan zich aldus, volgens het Hof van Justitie zich niet zomaar steunen op 1 veroordeling uit het verleden.

Verwerende partij gaat dan ook voorbij aan de veresite van een individueel onderzoek en uit het evenredigheidsbeginsel.

Verwerende partij is bij het bepalen van het gevaar voor de openbare orde niet overgegaan tot een proportionaliteitsafweging zoals hoger vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie, derwijze dat verzoeker een schending aannemelijk maakt van artikel 7; eerste lid 3 juncto artikel 74 par. 3 3° Vw.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3. Niet in bezit van een documenten zoals bepaald in artikel 2 Vw

Dit is eveneens heel vreemd.

Verzoeker is in het bezit van een internationaal paspoort.

Bovendien heeft hij zijn internationaal paspoort moeten voorleggen bij zijn aanvraag op grond van artikel 47/1 Vw. Zonder paspoort geen mogelijkheid tot het doen van een aanvraag conform artikel 41 Vw.

Er is derhalve met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid te stellen dat verzoeker wel degelijk voldeed aan artikel 2 gezien artikel 41 lid 2 Vw er naar verwijst. Verzoeker verwijst naar zijn stuk 3.

Bovendien was verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie maandagavond wel degelijk in te bezit van de oranje kaart. De politie van Erpe-Mere vond het dan ook maar heel vreemd dat ze opdracht hadden van Brussel om hem op te pakken.

Verzoeker wordt opgepakt op maandag 24 juni 2019, dient de nacht door de brengen in de cel om dan 's ochtends op dinsdag 25 juni 2019 in kennis te worden gesteld van de bijlage 20 naar aanleiding van de aanvraag tot verblijf dd. 9 maart 2019. De titel van het document stelt: Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

Tezamen met deze beslissing werd hem ook de bestreden beslissing ter hand gesteld waarbij in huidige procedure de schorsing wordt verzocht.

Derhalve was verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie wel degelijk in het bezit van de bij de wet vereiste identiteitsstukken of documenten zodat artikel 74/7 Vw niet kon worden toegepast.

Artikel 74/7 Vw stelt: De politiediensten kunnen een vreemdeling die geen houder is van de bij de wet vereiste identiteitsstukken of documenten vatten en hem onderwerpen aan een maatregel van bestuurlijke aanhouding in afwachting van een beslissing van de minister of zijn gemachtigde.

Op datum van 24 juni 2019 was verzoeker wel houder van de oranje kaart en had dus de vereiste documenten bij.

Het gaat nu toch niet op dat verwerende partij personen die met de correcte documenten rond lopen plots oppakken en nadat ze zijn opgepakt ondanks ze over de correcte stukken bezitten dan huidige bestreden beslissing uit de brengen. Temeer omdat de beslissing van 24 juni 2019 een beslissing is zonder bevel (bijlage 20). Verzoeker kon erop vertrouwen dat hij zonder opgepakt te kunnen worden, kon vertoeven in het Rijk in afwachting van zijn beslissing omtrent zijn verblijfsaanvraag.

Een verwijzing naar artikel 7 1° Vw en artikel 74/14 par. 3 1° Vw is dan ook volledig misplaatst.

Het middel is derhalve gegrond.

4. Artikel 7 par 1 Vw

Artikel 7 stelt: Overminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag moet de minister of zijn gemachtigde in de 1° ... bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven.

Verzoeker verwijst naar het woord onverminderd. Verzoeker is een familielid van een burger van de Unie. Hierboven werd vastgesteld dat artikel 44 ter van de Vw geschonden wordt. Deze bepaling is een omzetting van artikel 30 par. 3 richtlijn 2004/38/EG. Artikel 31.1 richtlijn stelt dat verzoeker in het gastland toegang MOET hebben tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.

Verzoeker kan zich derhalve steunen op een hogere rechtsnorm.

5. Het risico op onderduiken

Verzoeker verwijst naar artikel 1/2 dat stelt: § 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval

Verzoeker is van oordeel dat de motivering met betrekking tot risico op onderduiken verre van actueel is. Verwerende partij motiveert:

3° dat betrokkene niet mee werk of heeft niet meegewerkt met de overheden. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij niet voldoet aan de vereiste motivering door zijn volledige verblijfshistoriek op de beslissing neer te schrijven. Het bovenvermelde artikel stelt: Na een individueel onderzoek. Op oplijsting van de verblijfshistoriek voldoet aan niet aan.

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor op het CGVS dd 17 januari 2014 hiervoor een verklaring gegeven. Waarom hij bijvoorbeeld zolang gewacht heeft op internationale bescherming aan te vragen en pas

gewacht heeft tot 2013 om een verblijfsaanvraag in te dienen. Dit is te lezen in de beslissing van het CGVS dd 27 juni 2014.

De wet stelt expliciet na een individueel onderzoek. Dan mag er van verwerende partij verwacht worden dat ze rekening houdt met de beweegredenen waarom verzoeker 3 jaar heeft gewacht om actie te ondernemen. Het zorgvuldigheidsbeginsel eist immers dat verwerende partij alles die zich in het administratief dossier bevindt grondig leest en bestudeert om een redelijke beslissing te nemen. Blijkbaar heeft zij de beslissing van het CGVS dd 27 juni 2014 niet gelezen

4° heeft zich niet een een verwijderingsmaatregel gehouden. Hiervoor verwijst verwerende partij naar de beslissing van 21 jan 2019. Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat hij een beroep heeft ingediend met verzoekschrift van 12 feb 2019 tegen deze beslissing. Deze beslissing is nog steeds hangende bij de RVV ondanks het pleidooi van 17 april 2019. Verzoeker is van oordeel dat door dit beroep de uitvoering van de maatregel geschorst is door toepassing van artikel 39/79 Vw.

Verwerende partij rept met geen woord over het feit dat verzoeker beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van 21 jan 2019. Verzoeker heeft het recht op een juridical review op grond van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn.

6° heeft nieuwe aanvragen ingediend. Hoe dit nu in de schoenen van verzoeker kan worden geschoven begrijpt verzoeker niet. De wet laat immers toe dat hij op zoek gaat naar een of andere wijze om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Hij had het recht om na zijn procedure internationale bescherming een aanvraag in te dienen naar aanleiding van zijn Zus die een verblijfsrecht heeft in het Rijk op grond van artikel 47/1 Vw. Bovendien in artikel 47/1 een recent artikel die nog maar in werking is sedert mei 2014. Verzoeker stelt vast dat de motivering die werd gegeven op grond van artikel 2/1 niet voldoet aan de vereiste van 'individueel onderzoek'.

Bovendien kan verwerende partij niet dienstig verwijzen naar artikel 74/14 gezien dit artikel niet van toepassing is op verzoeker. Dit artikel is enkel van toepassing zoals te titel stelt bepalingen van toepassing op de terugkeer van onderdanen van derde landen Verzoeker, als familielid van een burger van de Unie, die berecht te worden onder de bepalingen van vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden zijnde de art 40 e.v..

Dus heel het hoofdstuk over risico op onderduiken is de beslissing is overtuigend omdat verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 74/14 Vw.

Niet alleen stelt verzoeker een schending vast van de materiële motiveringsplicht doch ook van de pure formele motiveringsplicht. Verwerende partij past artikelen toe die totaal niet van toepassing zijn op verzoeker.

Een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op dit onderdeel is dan ook van toepassing."

3.3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze zonder evenwel verplicht te zijn de motieven van de motieven aan te geven.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. In casu is het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht bereikt. Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.

Verwerende partij heeft in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden.

2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de wet van 15 december 1980

Dit artikel bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, (...)"

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De bestreden beslissing motiveert inderdaad concreet op dit vlak:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde hem bovendien op 20/06/2016 tot zes maanden gevangenis voor vervalsing en gebruik van vervalste documenten. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, is er mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken op de openbare orde.”

Verzoekende partij betwist dit standpunt in haar verzoekschrift. Zij heeft er echter geen belang bij om het motief betreffende de openbare orde te betwisten aangezien deze in ieder geval ten overvloede is. De bestreden beslissing is immers voldoende gegrond op artikel 7, alinea 1, 1° van de wet en op het feit dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

Op dit vlak kon verwerende partij dan ook volledig terecht de bestreden beslissing nemen.

3. Voor wat de motieven betreft om geen termijn voor vertrek aan verzoekende partij toe te kennen om het grondgebied te verlaten, is de kritiek hierop niet dienstig. Deze beslissing om geen termijn toe te kennen is een uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten die niet vatbaar is voor een beroep.

Ondergeschikt kan nog gesteld worden dat de bestreden beslissing stelt bovendien dat er conform artikel 74/14, §3, 1° en 3° geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzien wordt.

Het artikel 74/14, §3, 1° en 3° stellen in dit verband:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat,

(...)

3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]

(...)”

De bestreden beslissing motiveert inderdaad de reden om geen termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien en dit om reden van een mogelijke onderduiking en dan meer precies omdat verzoeker niet mee heeft gewerkt met de overheden toen hij het Rijk binnenkwam. Hij meldde zich inderdaad niet aan bij de gemeente van verblijf binnen de 3 werkdagen maar slechts 3 jaar later, of wel pas eind 2013, alhoewel verzoeker zich al sinds 2010 op het grondgebied bevond.

Bovendien veroordeelde de correctionele rechtbank van Antwerpen verzoeker tot 6 maanden gevangenis voor vervalsing en gebruik van vervalste documenten. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, is er mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Verzoekende partij stelt dat er geen dergelijk risico is op onderduiken. Dit risico wordt door verwerende partij echter afgeleid uit de onwil van verzoekende partij om zich te houden aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en omdat steeds nieuwe aanvragen om internationale bescherming en gezinshereniging worden ingediend. Dit betreft geen automatische aanname van de feiten, doch wel een beoordeling in het kader van de persoonlijke omstandigheden die in het dossier van verzoekende partij van tel zijn.

Het is dan ook onduidelijk hoe de op heden bestreden beslissing de toegepaste wettelijke bepalingen zou kunnen schenden.

Verzoekende partij houdt het tevens op een theoretisch betoog waar zij verwijst naar artikel 45 van de wet van 15.12.1980 waarbij zij correct opmerkt dat een motivering die enkel naar strafrechtelijke veroordelingen in het verleden verwijzen niet volstaat voor beperkende maatregelen zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert. Verweerder wijst erop dat het motief betreffende de openbare orde overvloedig is en dat de beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien voldoende op het ander motief is gegrond. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang om het motief betreffende de openbare orde te kritiseren.

In ieder geval en ten overvloede, is de bestreden beslissing niet alleen gebaseerd op het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen, maar ook op het persoonlijke gedrag van verzoekende partij.

Ook op dit vlak is de bestreden beslissing geldig.

4. Verzoeker stelt dat hij op 24.06.2019 houder van de oranjekaart was en dus de vereiste documenten bij zich had.

Op 24.06.2019 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), betekend aan verzoeker op dezelfde dag.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is hij dus niet meer in het bezit van de oranjekaart en bijgevolg de vereiste documenten. Verweerder kon volledig terecht de bestreden beslissing nemen.

5. De opgeworpen middelen zijn niet ernstig.”

3.3.2.3. Verzoeker diende verschillende keren, in functie van zijn zus met de Britse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name als niet in artikel 40bis, § 2 bedoeld familielid dat, in het land van herkomst, ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

In casu moet op het eerste zicht worden aangenomen dat verweerder in het kader van de door verzoeker ingediende aanvragen tot gezinshereniging in functie van zijn Britse zus impliciet lijkt te hebben aanvaard dat verzoeker in beginsel voldoet aan de voorwaarden om als “ander familielid” zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. Verweerder sloot verzoeker immers telkens uit van het voordeel van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “ander familielid”, met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en omwille van redenen van openbare orde. Dit waar verzoeker op 20 juni 2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van €100 (x 6 = €600) wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid. Verweerder stelde in zijn beslissingen dat uit de aard en de recentheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en het familiale en persoonlijke belang van verzoeker dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet – waarvan verweerder in zijn eerdere beslissingen uitdrukkelijk heeft erkend dat het toepassing vindt in de situatie van verzoeker – luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet voorziet hieromtrent nog als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. [...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

In de thans bestreden beslissing wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert op het eerste zicht, gelet op hetgeen voorafgaat, terecht aan dat hem, als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie, enkel bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven met toepassing van de meer voordelige bepalingen zoals deze zijn vervat in de artikelen 43, 44ter en 45 van de Vreemdelingenwet, die in zijn situatie als *lex specialis* gelden. Elke verwijzing naar deze bepalingen ontbreekt echter in de bestreden beslissing.

Gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet worden aangenomen dat verzoeker enkelbevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven, ofwel omdat hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf, ofwel om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen als zou de motivering omtrent de redenen van openbare orde overtuigend zijn, nu het bestreden bevel reeds voldoende grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of geldig verblijfsdocument, kan – gelet op de voorgaande bespreking – *prima facie* niet worden bijgetreden.

Om een familielid van een burger van de Unie om redenen van openbare orde bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient – gelet op de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet – het familielid van de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen. De loutere vaststelling dat het familielid van de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen.

Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze an sich voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

In het bestreden bevel maakt verweerder de volgende afweging inzake het gevaar voor de openbare orde:

“De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde hem bovendien op 20/06/2016 tot zes maanden gevangenis voor vervalsing en gebruik van vervalste documenten. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, is er mogelijk een risico voor nieuwe inbreuken op de openbare orde.”

Verzoeker benadrukt het bepaalde in artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet dat een eerdere strafrechtelijke veroordeling onvoldoende is voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat op basis van de voorziene motivering niet blijkt waarom zijn persoonlijk gedrag actueel nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij betoogt dat indien verweerder toepassing zou hebben gemaakt van de correcte wetbepalingen de beslissing anders had kunnen zijn.

Verzoeker betoogt nog dat de motivering niet geheel duidelijk maakt wat de relevantie is van een veroordeling van twee jaar geleden en dat er geen gewag wordt gemaakt van de persoonlijke omstandigheden waarin de feiten hebben plaatsgevonden. Hij is van mening dat verweerder op basis van een wetsovertreding van enkele jaren geleden op automatische wijze een vermoeden van nieuwe schending van de openbare orde afleidt. Hij betoogt dat nergens uit blijkt dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde en dat verweerder heeft nagelaten het vereiste individuele onderzoek te voeren. Hij stelt dat evenmin een proportionaliteitsafweging blijkt.

Het betoog van verzoeker kan op het eerste zicht worden gevolgd. Verweerder steunt zich op het gegeven van een veroordeling van drie jaar geleden en neemt de officiële kwalificatie van de strafbare feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en van de strafmaat over, maar nergens wordt ingegaan op de concrete handelingen en precieze feiten die daaraan ten grondslag liggen. Zo is het niet geheel duidelijk welke precieze persoonlijke gedragingen van verzoeker hebben geleid tot de veroordeling. Er blijkt ook niet dat verweerder zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd, nu het administratief dossier het strafrechtelijke vonnis niet bevat.

Door het louter verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling van drie jaar geleden en naar het gegeven dat de officiële kwalificatie van de strafbare feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld een bedrieglijk karakter in zich houdt, zonder te zijn nagegaan welke concrete persoonlijke gedragingen hieraan ten grondslag lagen, blijkt op het eerste zicht geen voldoende motivering over en geen voldoende zorgvuldig onderzoek naar de vraag of de persoonlijke gedragingen van verzoeker wijzen op een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zoals dit overeenkomstig de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet is vereist om een familielid van een burger van de Unie bevel te kunnen geven om het grondgebied te verlaten.

Prima facie wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar de bestreden beslissing prima facie een schending inhoudt van zijn rechten als *'ander familielid'* van een burger van de Unie, zoals besproken in het middel. Aan de derde voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is eveneens voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS